

Edmund Audraai operett „Mukuse“

Teater.

„Aubriani „Mukse“. Selle mõnusa opereti esietendus jättis üleüldiselt õige hea mulje. Tekstis leidub paiguti kena nalja, mis, parajal määral allakriipsutatud, maatehnilis head tuju ja mõnikord koguni naeruplahwatusi tekitab. Besemata ja kahemõtteline nali puudub täiesti.

Muusika ei ole mitte jeda liiki, mida „joo-
vastawaks“, kaafatistlikuks jne. nimetatakse. Esietendusel ei lastud midagi korrata, kiidu-
awaldused iseäraldi muusikale ei olnud kordagi „kornilised“. Aga siiski kuulaksin ma „Mukse“ parema meelega, kui mõnda muud populaarset operetti, mille wiisid igal unlitjanurgal wilistada osatakse. Zuba Maximuse elutark laul „Kuid minu käsi käib?“ oleks ühiskondliku väärt, et sellepärast operetti veel teist korda kuulama minna.

Ettekanne oli üleüldiselt õige ladus, kuid siiski mõiks, iseäranis muusikalise küljest, veel suuremat täpsust ja selgust soovida.

Ühiskondlikest osalistest peab kõige pealt neiu Parma st nimetama, kes Alesias osalt enese oli leidnud ja sellepärast oma osa mängus õige kiiduväärilise loomutruuduse ja järjekindlusega läbi wiis. Niisama meeldiwa mõju jättis ta ka laulus, kuigi „Mukse“ partii oma otsatu ja lõpmata staccato'ga puhask-muusikaliste efektide kättesaamiseks võrdlemisi vähe tänuväärset materjali sisaldab.

Viimase poolest oli hra Sälik igatahes õnnelikumas seisukorras ja ta tarwitas jeda kasulikult. Ta Lancelot õnnestas ka näitelavaliselt õige hästi. peale prologi, kus ta illearu talupojalik-lohmas oli; nii täielikult oma „sini“ wõrd maha jalata peaks isegi wagal mungal mõimata olema.

Hr. Pina Hilarius oli kahtlemata kõige operetilisem kuu, niisamuti mõis ka hra Rurnimiga (Chanterelle) ja Lõnduga (Loremois) rahule jääda. Wäga hea oleks neiu Tekh Heinrich olnud, kui ta healdamine mitte nii segane ei oleks. Hra Wesson (Maximus) laulis õige rahulolewasti, ja muud tal ka teha ei olnud.

P. O.